

en.v

ائتلاف سازی و شبکه سازی

فهرست مطالب

عنوان	صفحه
لفات و نشانه شناسی	۰ ۱
همکاری بین بخشی به عنوان راهی برای دستیابی به تغییر در جامعه	۰ ۲
فعالیت های کلیدی توانمندسازی مشارکتی	۰ ۳
شبکه سازی	۰ ۶
ائتلاف سازی	۰ ۷
ایجاد اتحادها و ائتلافها	۰ ۸
۸ گام برای ائتلاف سازی موثر	۰ ۹
چک لیست راه اندازی ائتلاف: آیا یک ائتلاف برای شما مناسب است؟	۱ ۱
قوانین ائتلاف سازی	۱ ۲
آداب ائتلاف: قوانین اساسی برای ایجاد وحدت	۱ ۳

مقدمه:

لغات و نشانه شناسی

شبکه سازی به فرآیند مستمر ملاقات با افراد جدید، سازمان‌ها، سیاستمداران / کارشناسان و توسعه روابط گفته می‌شود. افراد درون شبکه همیشه دارای مجموعه ای از اصول یا ارزش‌های مشترک نیستند، اما با این وجود ممکن است از طریق ارتباط‌هایشان مزایایی به دست آورند.

ائتلاف ائتلاف به گروهی از افراد، نمایندگان یا سازمان‌هایی گفته می‌شود که برای یک هدف مشترک با یکدیگر کار می‌کنند تا به آن هدف دست یابند یا مشکل مشترکی را حل کنند.

ائتلاف‌سازی ائتلاف‌سازی فرآیند مستمر پرورش و حفظ روابط با شبکه‌ای متنوعی از افراد و سازمان‌هایی است که مجموعه‌ای از اصول و ارزش‌های مشترک دارند. علاوه بر این، یک ائتلاف اغلب برای رسیدن به یک هدف مشترک یا اجرای یک کمپین خاص با یکدیگر همکاری می‌کند. به دلیل این ارزش‌ها و اهداف مشترک، ائتلاف‌ها ممکن است قوی‌تر و پایدارتر از شبکه‌های غیررسمی‌تر باشند.

همکاری / مشارکت به زمانی اشاره دارد که افراد، اقدامات و سازمان‌های غیردولتی برای یک هدف و منافع مشترک با هم کار و عمل می‌کنند، یعنی دست به اقدام مشترک می‌زنند. همکاری تقریباً همیشه عنصری ضروری برای هر کمپین حمایتی مردم محور یا برای اجرای پروژه‌ها است. ایجاد شبکه‌ها و ائتلاف سازمان‌ها و گروه‌هایی که مسائل مشابه برایشان دارای اهمیت است برای تضمین موفقیت کمپین‌ها ضروری است.

هماهنگی به سازماندهی عناصر یا زیرسیستم‌های مختلف یک سیستم یا افراد در یک تیم اشاره دارد و آنها را قادر می‌سازد تا به طور مؤثر عمل کنند.

شبکه‌ها یک شبکه شامل افراد یا سازمان‌هایی است که اطلاعات، ایده‌ها یا منابع را برای دستیابی به اهداف فردی یا گروهی به اشتراک می‌گذارند (جکسون، ۱۹۹۱).

همکاری های بین بخشی

به عنوان راهی برای دستیابی به تغییر در جامعه

(برگرفته از: آرتور توروف هیملمن: همکاری مشارکتی جوامع در حل تعارض برای ایجاد تغییر (ویرایشگر مارگارت اس. هرمان)، ICMA واشنگتن)

همکاری بین بخشی که بر اساس اصل توانمندسازی بنا شده است به طور فزاینده ای به عنوان راهی مؤثر برای دستیابی به تغییرات اجتماعی بلندمدت در جامعه تلقی می شود. پذیرش رو به رشد آن عمدتاً بر اساس سه عامل است:

- نتایج عالی به دست آمده توسط سازمان های جامعه محلی در تحقق برنامه های مشترک یک اقدام
- فشار فزاینده و رقابتی بر زمان و منابع مؤسسات بزرگتر دولتی، خصوصی و غیرانتفاعی که در نتیجه ظرفیت مدیریت چنین فرآیندی را ندارند.
- اقدامات جامعه زمانی به نتایج بزرگی می رسد که اعضای آن بدانند می توانند بر آنها تأثیر بگذارند.

در عمل، مقیاسی از فرآیندها وجود دارد که می توان آنها را در پیوستار بین بهبود و توانمندسازی قرار داد.

بهبود و توانمندسازی موفقیت اکثر اقدامات اجتماعی ارتباط نزدیکی با مفهوم مالکیت فرآیند تغییر اجتماعی دارد و این اقدام از درون جامعه شروع می شود. ما می توانیم دو رویکرد اساسی را برای همکاری بین بخشی مشاهده کنیم: بهبود مشارکتی و توانمندسازی مشارکتی جامعه. هر یک از این رویکردها پیامدهای مشخصی بر درک جامعه از مالکیت فرآیند تغییر، امکان تعیین سرنوشت و تمایل به همکاری طولانی مدت دارد.

بهبود و پیشرفت همکاری خارج از جامعه در مؤسسات دولتی، خصوصی یا غیرانتفاعی به وجود می آید و فرآیند و اهداف آن معمولاً از بیرون وارد جامعه می شود. این رویکرد به همکاری، می تواند موجب تغییرات در استراتژی هایی شود که بخشی از سیاست عمومی هستند و ممکن است خدمات اجتماعی و سایر خدمات ارائه شده توسط مدیریت دولتی را بهبود بخشد، اما مالکیت طولانی مدت بر فرآیند تغییر در جامعه ایجاد نمی کند.

توانمندسازی مشارکتی از یک اقدام در جامعه آغاز می شود و سپس به مؤسسات دولتی، خصوصی یا غیرانتفاعی تسری می یابد. استراتژی توانمندسازی شامل دو فعالیت اساسی است:

- سازماندهی همکاری جامعه از طریق تحقق اهداف یا مقاصدی که تعریف کرده است
- تسهیل روند مشارکت نهادهای خارجی در حمایت از این هدف. رویکرد توانمندسازی می تواند تغییراتی را در استراتژی های ارائه خدمات و بهبود برنامه در سطح محلی ایجاد کند. توانمند سازی مشارکتی احتمالاً مالکیت بلندمدت بر اهداف یا مقاصد و فرآیند دستیابی به آنها و نتایج آن در جامعه ایجاد خواهد کرد.

فعالیت‌های کلیدی توانمندسازی مشارکتی

فعالیت ۱: بحث در مورد نگرش، باورها و ارزش‌ها. فرآیند توانمندسازی می‌تواند با بحث و گفتگو با مردم و نمایندگان جامعه درباره نگرش‌ها، باورها و ارزش‌هایی که به آنها انگیزه می‌دهد آغاز شود.

فعالیت ۲: کشف روندها. روندها می‌توانند از داستان‌ها یا تجربه‌ها و همچنین از تجزیه و تحلیل اطلاعات بوجود آیند. این امر اعضای جامعه را به سوی یک مبنای ملموس‌تر برای فعالیت مشترک سوق می‌دهد.

فعالیت ۳: ارتباط موضوعات اولویت دار یا مشکلات با فرصت‌ها. بحث در مورد روندها می‌تواند مشکلات یا زمینه‌هایی را که نیاز به تغییر دارند را آشکار کند. مهم این است که بحث‌ها را به گونه‌ای هدایت کنیم که مشکلات را با فرصت‌هایی که برای حل آنها وجود دارد مرتبط سازد.

فعالیت ۴: شفاف کردن هدف جامعه و چشم انداز همکاری. یک مأموریت، قصد و هدف یک اقدام را در جامعه مشخص می‌کند.

فعالیت ۵: در مورد اقدامات دیگر تحقیق کنید. در این مرحله از توسعه اقدامات، جمع آوری اطلاعات در مورد چگونگی ایجاد و سازماندهی اقدامات مشارکتی توسط سایر جوامع یا محلات مفید است.

فعالیت ششم: افزایش قدرت جامعه. مأموریت یک اقدام باید تا حد امکان بین تعداد بیشتری از اعضای آن جامعه به اشتراک گذاشته شود. هدف، کسب حمایت گسترده برای فعالیت‌های مشترک است. حمایت اعضای جامعه، درخواست‌های سازمان‌های اجتماعی یا نمایندگان جامعه را در مذاکرات با نهادها مشروع می‌کند.

فعالیت ۷: شناسایی استراتژیک شرکا. کمیته راهبری ارزیابی می‌کند که کدام سازمان‌های دولتی، خصوصی و غیرانتفاعی باید برای ایجاد اقدام مشترک دعوت شوند. جامعه باید از سازمان‌هایی استفاده کند که با تنوع اعضای آن مطابقت دارند.

فعالیت ۸: تشکیل جلسه و تصویب رسمی اقدام.

به محض اینکه امکان همکاری بین بخشی تضمین و تأیید شد، جامعه تشکیل جلسه را به همه شرکاء فراخوان می‌دهد. توافق و موافقت نامه رسمی به دست می‌آید. همه شرکاء زمان کافی برای معرفی خود، بحث در مورد انگیزه خود برای پیوستن به طرح، به اشتراک گذاشتن سوالات و انتظارات اولیه و اظهار نظر در مورد موضوعات مطرح شده در بحث دارند.

فعالیت ۹: موافقت نامه در مورد اداره و مدیریت آن.

پس از اینکه جلسات به تعداد کافی برگزار شد تا کمک کند شرکاء بر هرگونه احتیاط در مورد مشارکت غلبه کنند، سازمان‌های اجتماعی طرحی را برای مدیریت و اداره ائتلاف ارائه می‌کنند که شامل موارد زیر است: (۱) کمیته ای برای مسائل استراتژیک. (۲) کمیته اجرایی؛ و (۳) گروه‌های اقدام.

فعالیت ۱۰: اطمینان از اشتراک قدرت.

پیشنهاد می‌شود مذاکرات تعداد نسبتاً کمی از سازمان‌های اجتماعی با تعداد کمی از نهادهای خارج از آن جامعه آغاز شود. در ابتدا، این گروه کوچک می‌تواند کمیته اجرایی اقدام را ایجاد کند که در آن قوانین اساسی مورد توافق قرار گیرد، اعتماد متقابل ایجاد شود و فرآیندهای مدیریت اولیه شکل بگیرد. این روند کند، همکاران را قادر می‌سازد تا فرهنگ مشترک همکاری را در فرآیند تصمیم‌گیری در اقدام ایجاد کنند.

فعالیت ۱۱: ارائه کمک و غلبه بر موانع.

هنگامی که سازمان‌های اجتماعی و شرکای نهادها بر سر ساختار اداری و مدیریتی به توافق می‌رسند، شروع به بحث در مورد مشارکتهای هر یک از اعضا برای حمایت از مأموریت آن اقدام و همچنین موانعی که مشارکت هر یک از اعضا را محدود می‌سازد می‌کنند. این رویکرد، همکاری در اقدام و سبک کار در آن اقدام را تقویت می‌کند.

فعالیت ۱۲: تدوین اهداف.

در مدل توانمندسازی مشارکتی دو نوع هدف اساسی وجود دارد:

(۱) اهداف خاص بسته به مأموریت و مسائل مشخص؛ یا

(۲) اهداف جهانی که به طور مستقل برای یک مأموریت کاربرد دارد.

فعالیت ۱۳ : ارتباط دادن اهداف با وظایف یا برنامه‌های عملیاتی.

پیوند دادن اهداف اقدام با وظایف مشخص و راهبردهای تحقق آنها ضروری است (در مدل توانمندسازی مشارکتی به آنها برنامه عملیاتی می‌گویند). برنامه‌های عملیاتی برای هر هدف، توسط یک گروه اقدام جداگانه تهیه می‌شود. در این مدل از توانمندسازی مشارکتی، تمام برنامه‌های یک گروه اقدام مستقیماً با یک سازمان در اقدام مرتبط است. دعوت‌کننده هر گروه اقدام اطمینان حاصل می‌کند که گزارش‌های منظم مربوط به هر طرح اقدام برای همه اعضای گروه اقدام توزیع می‌شود. او همچنین خلاصه‌ای از این گزارش‌ها را هر ماه به کمیته اجرایی و هر فصل به کمیته راهبردی ارائه می‌دهد.

فعالیت ۱۴ : اجرای طرح‌ها و نیروی انسانی.

برای افزایش مشارکت و احساس مالکیت اعضای جامعه، برنامه‌های اقدام به طور مداوم، هم در انجمن‌های عمومی و هم با اعضای جامعه مورد بحث قرار می‌گیرد. برای حصول اطمینان از برخورداری از ارتباط خوب، تمام برنامه‌های عملیاتی باید جدول زمانی، معیارهای ارزیابی و داده‌های مربوط به الزامات مالی را نشان دهند. همچنین زمانی که برنامه‌های عملیاتی شامل ارزیابی نیازمندی به نیروی انسانی بوده و اطلاعاتی در مورد اینکه آیا این نیاز به منابع انسانی می‌تواند از درون همان اقدام تامین شود یا لازم است از منابع خارجی برآورده شوند، بسیار مفید خواهد بود.

فعالیت ۱۵ : ارزیابی عملکرد اقدام.

به دلایل بسیاری، ارزیابی یک فرآیند پیچیده مانند همکاری بین بخشی دشوار است. زمانی که فرآیند همکاری با اهداف و برنامه‌های عملیاتی روشن (که شامل نتایج و برنامه زمانی مشخص باشد) طراحی شود، تهیه طرح ارزیابی می‌تواند آسان‌تر شود. در مدل توانمندسازی مشارکتی، سازمان‌های اجتماعی به دلیل نظارت منظم و عمومی بر فرآیندها، ارزیاب‌های مهمی محسوب می‌شوند.

فعالیت ۱۶ : پایان دادن به عملکرد اقدام بدون از دست دادن مشارکت محلی.

عملکرد اقدام باید با حفظ خودکفایی و اعتماد به نفس مستمر جامعه به پایان برسد. حفظ ترکیبی از منابع مالی، انسانی و فنی پس از پایان فعالیت‌های اقدام توصیه می‌شود. طرح توانمندسازی را در صورتی می‌توان موفق نامید که: (۱) پشتیبانی عملیاتی دائمی و دسترسی بهتر به بسته‌های مالی توسعه تضمین شود. (۲) صلاحیت فنی افزایش یافته باشد. (۳) ارتباطات قابل اعتماد بین مسکن قابل خرید و خدمات اجتماعی مرتبط برای اعضای جامعه ایجاد یا بهبود یافته باشد. و (۴) اعضای بیشتر جامعه تصمیمات بهتری در مورد آینده جامعه خود گرفته باشند.

شبکه سازی

استفاده از شبکه ها و گسترش آنها

شبکه مشارکتی شبکه‌ای است متشکل از مجموعه‌های مختلف (مثلاً سازمان‌ها و افراد) که از نظر محیط عملیاتی، فرهنگ، سرمایه اجتماعی و اهداف تا حد زیادی مستقل، از نظر جغرافیایی توزیع شده و ناهمگن هستند، اما برای دستیابی بهتر به اهداف مشترک یا سازگار با یکدیگر همکاری می‌کنند و تعاملات آنها توسط پلتفرم‌های الکترونیکی پشتیبانی می‌شود. مقررات شبکه‌های مشارکتی بر ساختار، رفتار، و پویایی در حال تکامل شبکه‌های مستقل افرادی تمرکز دارد که برای دستیابی بهتر به اهداف مشترک یا اهداف سازگار با یکدیگر همکاری می‌کنند، (مثال بارز آن ویکی‌پدیا). با استفاده از همکاری و شبکه‌سازی، می‌توانیم از منابع جمعی یا تأمین مالی جمعی بهره کامل ببریم.

ما می‌توانیم با استفاده از شبکه‌ها و ائتلاف‌ها به عنوان ابزار اصلی برای چند برابر کردن قدرت و تلاش‌هایمان، تأثیر بیشتری بر اهداف خود داشته باشیم.

اگر با ده نفر ایجاد شبکه کنید و آن ده نفر با ده نفر دیگر شبکه‌سازی کنند، تعداد افرادی که می‌توانید اطلاعات و منابع را با آنها تبادل کنید از ده نفر به صد نفر افزایش داده‌اید.

وقتی که ما به دیگر افراد پیوندیم می‌توانیم کارهای بزرگی انجام دهیم.

ائتلاف سازی

انواع ائتلاف‌ها و سازمان‌های مشارکتی
(وندی ویلسون، شبکه رودخانه ای، ۲۰۰۶)

شبکه اطلاعات	انجمن	شورای همکاری	کمپین	ائتلاف در حال انجام
هدف	اشتراک گذاری اطلاعات بین گروه‌های همفکر	ترویج پیشرفت گروه‌ها یا افراد خاص	هماهنگی کار بر روی موضوعات خاص بین گروه‌هایی با اهداف مشابه	اقدام جمعی برای یک هدف در یک بازه زمانی خاص
عضویت	درهای باز برای همه علاقه‌مندان	حق عضویت و خدمات درهای باز برای همه با می‌تواند اعضای رسمی داشته باشد یا فقط یک اتحاد آزاد از رهبران فعال داشته باشد.	مشارکت استراتژیک بین گروه‌های متنوع با منافع مشترک کم	تعهد بلندمدت سازمان‌های متنوع و متحد
ساختار	سست. سیستم برای برقراری ارتباط بین اعضا	ساختار تعریف شده. همکاری داوطلبانه یا کارکنان حقوق بگیر	کمیته راهبری و کمیته‌هایی غالباً" کارکن محور	ساختارمندتر و دارای هیئت مدیره. گروه‌های رهبری کارکنانشان را خود فراهم می‌کنند.
سازوکار مالی	هزینه اندک برای اعضا. متکی به کمک مالی یا کار داوطلبانه	بدهی‌ها، کمک‌های مالی، و استراتژی‌های مختلف جذب سرمایه	مختلف. ممکن است حق عضویت داشته یا نداشته باشد	حقوق‌های بالاتر یا کمک‌های غیرنقدی بزرگ از گروه‌های عضو

ایجاد اتحادها و ائتلاف‌ها

اگرچه مهم‌ترین دلیل ایجاد ائتلاف سازمان‌های غیرانتفاعی افزایش قدرت و توانایی دستیابی به اهداف است، اما همکاری خوب درون ائتلاف نیز دارای مزایای متعددی است.

ائتلاف موسسات غیرانتفاعی:

- ایجاد یک انجمن برای بررسی مشترک یک مشکل
- ترکیب منابع مالی، مادی و انسانی
- کاهش رقابت برای دسترسی به منابع
- بسیج علاقه‌افراد و گروه‌های دیگر
- جلب توجه رسانه‌ها و افراد دارای مناصب تأثیرگذار
- تقویت همبستگی و اتحاد در بخش سوم
- ایجاد تصویر و اهمیت بخشیدن به بخش سوم در چشم عموم

چالش‌ها و مزایای کار در ائتلاف:

با وجود مزایای غیرقابل انکار فراوان، کار در ائتلاف معایبی نیز دارد. برخی از مشکلات عبارتند از: سازماندهی و تدارکات پیچیده‌تر، دستیابی به اجماع در تقسیم صلاحیت‌ها و هدایت فعالیت‌ها و رقابت احتمالی بین شرکت‌کنندگان.

در ایجاد یک ائتلاف، بهتر است که دلایل تلاش خود برای تشکیل ائتلاف را درک کرده و مدام آنها را تکرار کنید. اساساً سه دلیل اصلی برای تشکیل ائتلاف وجود دارد:

- قدرت ائتلاف از طریق قدرت در تعداد
- قدرت یک ائتلاف از طریق تنوع اعضای آن
- قدرت ائتلافی که امکان تنوع بخشیدن به شایستگی‌ها، قابلیت‌ها و تخصص‌ها را فراهم می‌کند.

۸ گام برای ائتلاف سازی موثر

۱. بحث و تحلیل اهداف گروه و تعیین نیاز(های) ائتلاف

ائتلاف یک ابزار پیشگیری است، بنابراین گروه‌ها باید در مورد آنچه که باید انجام شود دقیق باشند.

گروه‌ها باید سوالات زیر را بپرسند:

- می‌خواهیم به چه چیزی دست پیدا کنیم؟
- نقاط قوت و نیازهای جامعه ما چیست؟
- مزایا و معایب مرتبط با همکاری پیشنهادی چیست؟
- اهداف ما چیست و چه نوع فعالیت‌هایی منطقی به نظر می‌رسند؟

۲. افراد مناسب را استخدام کنید

اهداف گروه، تعیین کننده نوع ائتلافی است که باید ایجاد شود. برخی از گروه‌ها ممکن است انتخاب کنند که برای انجام وظایف خاص شروع به انجام کارهای کوچک کنند و سپس به طور استراتژیک گسترش یابند. بسته به نیازهای ائتلاف، مدیران برنامه یا کارکنان خط مقدم باید تشویق شوند که در آن شرکت کنند. علاوه بر این، از اعضای جامعه، رهبران جوانان، سیاستمداران یا کارشناسان دعوت به همکاری کنید.

۳. فعالیت‌ها و اهداف دقیق تری را متناسب با نیازها، علایق، نقاط قوت و تنوع اعضا اتخاذ کنید

کلید یک ائتلاف موفق، شناسایی زودهنگام اهداف مشترک و مزایای کار با یکدیگر است. ائتلاف باید از رقابت داخلی در مورد تامین مالی اجتناب کند. یکی از ملاحظات مهم برای اتخاذ فعالیت‌های خاص ائتلاف، شناسایی برخی از نتایج کوتاه مدت است.

۴. اعضای ائتلاف را دعوت کنید

یک ائتلاف می‌تواند در یک جلسه، کارگاه یا کنفرانس تشکیل شود. فکر خوبی است که از قبل پیش نویس بیانیه ماموریت و پیشنهاد ساختار ائتلاف و نحوه عضویت را تهیه کنید. انتظار این را داشته باشید که همه اعضای دعوت شده به اعضای ائتلاف تبدیل خواهند شد.

۵. بودجه را توسعه دهید و منابع و نیازها را شناسایی کنید

سازمان‌های پیشرو معمولاً برای فعال نگه داشتن ائتلاف و انجام کارهای جزئی، برای کارکنانشان زمان ایجاد می‌کنند. اگرچه ائتلاف‌ها معمولاً می‌توانند با حداقل بودجه کار کنند، اما زمان و وقتی را که هر یک از اعضا در اختیار ائتلاف می‌گذارند کمک ارزشمندی است.

۶. ساختار ائتلاف را طراحی کنید

مسائل ساختاری ائتلاف عبارتند از: مدت زمان حیات ائتلاف، مکان جلسات، دفعات و طول جلسات، فرآیندهای تصمیم‌گیری، دستور کار جلسات، قوانین عضویت و مشارکت بین جلسات توسط کمیته‌های فرعی یا گروه‌های برنامه ریزی.

۷. برای تضمین حیات ائتلاف برنامه ریزی کنید

روش‌هایی برای یادآوری و رسیدگی به مشکلات، به اشتراک گذاشتن رهبری، استخدام اعضای جدید، ارائه آموزش در مورد نیازهای شناسایی‌شده، و جشن گرفتن موفقیت می‌تواند به اطمینان از سرزندگی و موفقیت ائتلاف کمک کند. بسیار مهم است که در هر مرحله از راه، مشارکت فردی و سازمانی در یک ائتلاف را به رسمیت بشناسید.

۸. ارزیابی برنامه ها و بهبود آنها در صورت لزوم

هر فعالیت و رویداد ائتلاف باید شامل ارزیابی آن نیز باشد. این ارزیابی می‌تواند ساده بوده و در حد یک نظرسنجی رضایتمندی باشد یا می‌تواند رسمی‌تر بوده و شامل آزمون دانش افراد شرکت‌کننده در مورد موضوع خاص، قبل و پس از آن رویداد باشد.

چک لیست راه اندازی ائتلاف

آیا یک ائتلاف برای شما مناسب است یا خیر؟

چک لیست مجموعه سوالاتی است برای کمک به گروه شما به منظور تصمیم گیری در مورد اینکه آیا یک ائتلاف، ساختار سازمانی مناسبی برای دستیابی به اهداف گروه شما را دارد یا خیر.

• آیا موضوع پیچیده است و نیاز به اطلاعات و تخصص از بخش‌های مختلف جامعه، منطقه یا کشور وجود دارد؟

• آیا شکافی در خدمات یا برنامه‌ها وجود دارد به این صورت که هیچ سازمان موجود به وضوح موظف به انجام این کار نیست؟

• آیا سایر سازمان‌ها این موضوع را در اولویت قرار می دهند؟

• آیا سایر سازمان‌ها مایل به همکاری برای حل این مشکل هستند؟

• آیا این موضوع از طریق مالکیت مشترک و مسئولیت تعدادی از سازمان‌ها به بهترین وجه حل می شود؟

• آیا برای کمک به کار منابعی وجود دارد که بتوان از آنها استفاده کرد یا آنها را به دست آورد؟

• آیا تعهد واقعی برای کار با یکدیگر برای ایجاد نتایج، صرف نظر از تعهدات سرمایه گذار برای همکاری وجود دارد؟

5 stages of coalition development:

- ☒ Pre-formation
- ☒ Formation
- ☒ Implementation
- ☒ Maintenance
- ☒ Institutionalization

قوانین ائتلاف سازی

این ایده‌ها در مورد "آداب ائتلاف" توسط زی-میلر در سال ۱۹۸۳ یعنی تقریباً ۳۱ سال پیش فرمول بندی شد، اما همچنان تازه بوده و از اعتبار برخوردارند.

• گسترش جامعه و ایجاد ائتلاف در سطح محلی و ملی می‌تواند از نظر سیاسی پیچیده و حساس باشد. از آنجایی که ذینفعانی که مایلید بر آنها تأثیر بگذارید ممکن است بر اساس رفتار دیگران در ائتلاف، شما را قضاوت کنند، بهتر است به دنبال شرکایی باشید که نه تنها در ارزش‌ها و اهداف شما شریک هستند، بلکه در مورد روش‌های مناسب برای دستیابی به آنها نیز با شما همسو باشند.

• ممکن است لازم باشد با توجه به اهداف مورد نظر خود، مصالحه‌های کوچکی انجام دهید، اما مطمئن شوید که این مصالحه‌ها به گونه‌ای هستند که می‌توانید با آنها کنار بیایید و اهداف اصلی شما را تضعیف نمی‌کنند.

• قبل از پیوستن به یک ائتلاف یا تشکیل آن، رویه‌های کاری و اظهارات گذشته گروه‌های درگیر را به طور کامل بررسی کنید. در مورد تجربه افرادی که قبلاً با آنها کار کرده‌اند صحبت کنید. اینجا اعتبار و شهرت شماست که در معرض خطر قرار می‌گیرد.

• قبل از تماس با یک ائتلاف یا شریک ائتلافی، پیام خود را برای آنها آماده کنید. همانند تهیه یک پیام رسانه‌ای، به وضوح دلایلی را که چرا وضعیت شما باید برای آنها یا حوزه‌های که به نمایندگی از آنها فعالیت می‌کنند نگران‌کننده باشد بیان کنید.

اگر زمان دارید، روی مسائل خود کار کنید. اینها فرصت‌های خوبی برای شبکه‌سازی و توسعه روابط برای ائتلاف‌های احتمالی آینده هستند و ممکن است شامل اقداماتی در جهت آگاهی عمومی، کار حمایتی یا پروژه‌های دیگر باشد.

آداب ائتلاف: قوانین اساسی برای ایجاد وحدت

درک کردن

۱. هر یک از اعضای ائتلاف باید نه تنها درک درستی از نحوه تصمیم گیری سایر اعضا در سازمان خود داشته باشد، بلکه تأثیری را که این امر بر رویه‌ها و عملکرد ائتلاف می‌گذارد، درک کند.

۲. اعضای ائتلاف باید زمینه‌هایی را که در آن منافع مشابهی دارند - یعنی آن‌هایی که می‌خواهند و می‌توانند در آن همکاری کنند - به همراه مواردی که با آن موافق نیستند و در آن منافع دارای تضاد هستند، روشن کنند.

استانداردها

۱. تنوع و تقسیم کارها را بپذیرید. یک ائتلاف نمی‌تواند از اعضای خود انتظار همشکل بودن چه در اعمال و چه در عقایدشان را داشته باشد، بلکه باید به تنوع آنها احترام بگذارد و یاد بگیرد که از آن استفاده کند.

۲. قبل از ایجاد هیاهو، اطلاعات جمع آوری و آنها را راستی آزمایی کنید. به یک منبع اطلاعات وابسته نباشید - قبل از تصمیم گیری به نظرات مختلف گوش دهید. مسائل به ندرت ساده و بی‌مناقشه هستند.

۳. مخالفت مودبانه را یاد بگیرید. اگر می‌خواهید با هم کار کنید، باید یاد بگیرید به گونه‌ای مخالفت کنید که امکان همکاری بیشتر را فراهم کند.

۴. نقش خود را به عنوان عضوی از یک سازمان از نقش عضو بودن در یک ائتلاف به دقت از هم تفکیک کنید. اگر ائتلاف به شما به عنوان یک فرد یا سازمان، نقشی را محول کرده است، بسیار مهم است که از صحبت به نام ائتلاف (یا انجام کاری که چنین به نظر می‌رسد) خودداری کنید.

۵. از رسانه‌ها برای بیان مخالفت خود با ائتلاف استفاده نکنید. اگر با آن مخالف هستید، این مشکل را در خود ائتلاف حل کنید.

۶. اعتبار و موفقیت‌ها را به اشتراک بگذارید. اگر افراد و سازمان‌ها مجدانه کار می‌کنند، باید از آنها تقدیر شود. بهتر است تحسین از افراد را به دفعات تکرار کنید و در این کار کم کاری نکنید.

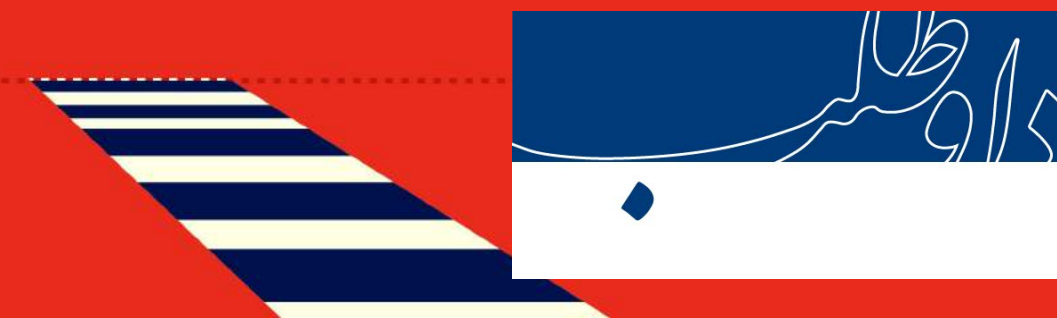
۱. همان ابتدا در مورد روش تصمیم‌گیری در داخل ائتلاف تصمیم بگیرید. هر عضو باید با روش تصمیم‌گیری آشنا باشد. این رویه‌ها باید واضح باشد، توسط همه پذیرفته شود و به طور کامل اعمال شود.

۲. در مورد نحوه اداره جلسات کمیته راهبری ائتلاف (طول جلسه، برگزاری منظم آن، قوانین اساسی، حداقل تعداد شرکت کنندگان و غیره) تصمیم‌گیری کنید. مسائل رویه‌ای از این نوع ممکن است با وجود حسن نیت اعضا منجر به درگیری شدید شود. بنابراین فکری است که با قوانین واضح و پذیرفته شده از درگیری جلوگیری کنید.

۳. پیشاپیش زمینه‌ها و سطح آزادی تصمیم‌گیری برای بازوی اجرایی ائتلاف را روشن کنید. با توجه به نوع تصمیم، آنها را به حوزه‌هایی که کمیته راهبری باید در آن تصمیم‌گیری کند و حوزه‌هایی که بازوی اجرایی در مورد آن تصمیم می‌گیرد، تقسیم بندی کنید.

۴. در شرایطی که درگیری شدید بین اعضا ایجاد می‌شود یا درگیری ادامه پیدا می‌کند در مورد فرآیند تصمیم‌گیری، توافق کنید. اگر اختلاف‌های مهمی بین اعضا وجود دارد که به تنهایی قادر به حل آن نیستید، می‌توانید از یک میانجی، داور یا هیئت مستقل استفاده کنید. بهتر است قبل از بروز چنین مشکلاتی، در مورد رویه توافق کنید.

۵. در خصوص شرایطی که تحت آن شرایط امکان بحث مجدد درباره تصمیمی که قبلاً مورد تأیید واقع شده، توافق کنید. تصمیم‌گیری مؤثر برای عملکرد مؤثر ائتلاف بسیار مهم است و بخشی از این آگاهی عمومی این است که چه زمانی بازگشت به یک تصمیم تأیید شده مناسب است و چه زمانی مناسب نیست.

PA RTNERS

حق چاپ © ۲۰۱۶

The en.v Initiative | حقوق محفوظ است

این راهنما فقط برای اهداف آموزشی غیر انتفاعی در نظر گرفته شده است. مطالب مکتوب برای این راهنما از سازمان غیر دولتی شرکای تغییر دموکراتیک اسلواکی (PDCS) و انواع دیگر منابع گردآوری شده است.